

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

P-5249/2024-38

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Andrei Grahovac u pravnoj stvari tužiteljice Valentine Kralj iz Zagreba, Kralji 2, OIB: 14886064886, zastupane po punomoćniku Zvonimiru Raiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženog Lazara Ćibarića iz Zagreba, Konjščinski Zavoj 1, OIB: 02522413825, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 1. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i tužiteljice osobno, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, uz javnu objavu 3. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženom Lazaru Ćibariću iz Zagreba, Konjščinski Zavoj 1 da isplatiti tužiteljici Valentini Kralj iz Zagreba, Kralji 2, iznos od 15.000,00 eura (petnaesttisićaeura) sa zakonskim zateznim kamatama od 8. rujna 2024. kao dana podnošenja tužbe do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

II. U preostalom dijelu tužbeni zahtjev tužiteljice za isplatom iznosa do 4.000,00 eura sa zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 500,00 eura od 23. veljače 2024. do isplate.,
- na iznos od 500,00 eura od 23. ožujka 2024. do isplate.,
- na iznos od 500,00 eura od 23. travnja 2024. do isplate.,
- na iznos od 500,00 eura od 23. svibnja 2024. do isplate.,
- na iznos od 500,00 eura od 23. lipnja 2024. do isplate.,
- na iznos od 500,00 eura od 23. srpnja 2024. do isplate.,
- na iznos od 500,00 eura od 23. kolovoza 2024. do isplate.,
- na iznos od 500,00 eura od 23. rujna 2024. do isplate.,

odbija se kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženom Lazaru Ćibariću iz Zagreba, Konjščinski Zavoj 1 da isplati tužiteljici Valentini Kralj iz Zagreba, Kralji 2 prouzročeni parnični trošak u iznosu od 3.390,82 eura sa zateznim kamata od 3. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. U preostalom dijelu zahtjev tužiteljice za naknadom parničnog troška u iznosu od 5.254,18 eura odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je sa tuženikom 22. siječnja 2024. zaključila ugovor o najmu svog vozila marke BMW, registarske oznake ZG 2266-IU, broj šasije WBA3D1107FF330856 na razdoblje od šest mjeseci uz ugovorenu naknadu u iznosu od 500,00 eura za svaki započeti mjesec korištenja. Tuženik do danas nije vratio predmetno vozilo tužiteljici niti platio i jedan iznos po osnovi ugovorene naknade (najamnine) te izbjegava svaki pokušaj kontakta sa tužiteljicom. Tužiteljica je saznala da je tuženik preprodao vozilo u dijelovima u neku drugu zemlju (navodno Srbiju). Tužiteljica smatra da joj je tuženik svojim skrivljenim ponašanjem uzrokovao nastanak štete u ukupnom iznosu od 19.000,00 eura i to iznos od 15.000,00 eura po osnovi tržišne vrijednosti predmetnog vozila te iznos od 4.000,00 eura po osnovi najamnina za razdoblje od 22. siječnja 2024. do danas. Stoga traži od suda da donese presudu kojom će naložiti tuženiku da joj isplati iznos od 19.000,00 eura sa zateznim kamata kako je to pobliže opisano u izreci presude te ga obvezati na naknadu parničnog troška u iznosu od 8.645,00 eura sa zateznim kamata od dana donošenja presude do isplate.

2. Tuženik nije odgovorio na tužbu, a kako nije bilo uvjeta za donošenje presude zbog ogluhe, sud je proveo dokazni postupak.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o najmu vozila od 22. siječnja 2024. (list 4-6 spisa), u spis Općinskog kaznenog suda u Zagrebu posl. br. KP-DO-2760/24, proveo dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Krišto, Martine Kralj i tužiteljice.

4. Uvidom u Ugovor o najmu vozila od 22. siječnja 2024. utvrđeno je da je zaključen između Valentine Kralj, ovdje tužiteljice kao najmodavca i Lazara Ćibarića, ovdje tuženika kao najmoprimca, predmet kojeg je bilo osobno vozilo BMW registarske oznake ZG 2266-IU, broj šasije WBA3D1107FF330856 na rok od 6 mjeseci. Ugovoreno je da će najmoprimac vozilo koristiti u privatne svrhe te se obvezao plaćati sve troškove održavanja vozila, registracije, tehničkog pregleda, obveznog osiguranja i podmiriti svaku novčanu kaznu kao i odgovarati za svaki prometni prekršaj učinjen tim vozilom za vrijeme trajanja ugovora. Najmoprimac se obvezao po isteku ugovora vratiti vozilo u stanu u kakvom je preuzeto, u protivnom je najmoprimac dužan nadoknaditi nastalu štetu. U čl. 7. je ugovoreno da najmoprimac ne može vozilo dati u podnajam niti ga prodati bez pristanka najmodavca, a u suprotnom je dužan isplatiti najmodavcu vrijednost vozila. U čl. 10. je ugovoreno da vrijednost vozila iznosi 15.000,00 eura, koji iznos je najmoprimac dužan isplatiti najmodavcu ako vozilo ne

bude vraćeno u istom stanju kao što je bilo na dan preuzimanja, kao i u slučaju otuđenja vozila od strane najmoprimca ili treće osobe.

5. Svjedok Ivan Krišto je iskazao da tužiteljicu poznaje iz mjesta stanovanja, Sv. Klare, dok je tuženika upoznao preko firme u kojoj je radio gdje je tuženik nešto kupovao. Poznato mu je da su stranke potpisale ugovor u vezi osobnog vozila u vlasništvu tužiteljice marke BMW, a to mu je poznato iz razloga jer je bio prisutan u Arena Centru gdje su oni ugovor potpisali kod javnog bilježnika. Ugovor je vidio ali ga nije pročitao. Nije bio prisutan njihovim razgovorima oko uvjeta tog ugovora ali mu je iz njihovog pričanja poznato da je tužiteljica htjela prodati auto, a tuženik se ponudio da će on to učiniti, odnosno da će naći kupca. Tužiteljica mu je predala vozilo, a ugovor je potpisan jer je htjela imati neku garanciju da će dobiti novac. Taj ugovor je bio fiktivan i potpisan da se može dalje poslovati. Navedeno je izjavio iz razloga što zna da je tužiteljica vozilo htjela prodati, da su se oni oko toga dogovorili usmeno i pretpostavlja da su jedno drugom vjerovali na riječ. Tuženik to vozilo nikada nije kupio od tužiteljice za sebe. Našao je kupca i vozilo je prodano gospodinu Ivanu čije prezime ne zna, a koji je iz Zagreba. Bio je prisutan kada su tužiteljica i dotični Ivan potpisali kupoprodajni ugovor ispred zgrade MUP-a u Henzelevoj, ali ne sjeća se kada je to bilo. Novac tužiteljici nikada nije isplaćen, a tužiteljica mu je rekla da je kupac preuzeo vozilo. Nije mu poznato je li kupac prenio vlasništvo vozila na sebe u evidenciji MUP-a. Kada je tužiteljica vozilo predala tuženiku u svrhu da pronade kupca ne zna jesu li ugovorili kakav rok u kojem se on obvezao vozilo prodati i nije mu poznato da bi u tom periodu ugovorili obvezu plaćanja najma od strane tuženika za korištenje tog vozila. Koliko se sjeća, nije prošlo puno vremena između trenutka potpisivanja ugovora između parničnik stranaka i potpisivanja kupoprodajnog ugovora. U međuvremenu vozilo je bilo kod tuženika, a je li se on koristio tim vozilom, nije mu poznato. Također, nije mu poznata kupoprodajna cijena za koju je vozilo prodano kao niti što su tužiteljica i kupac vozila dogovorili oko trenutka isplate kupoprodajne cijene, odnosno zašto cijena nije isplaćena odmah.

6. Svjedok Martina Kralj, sestra tužiteljice, iskazala je da o pravnom poslu koji su zaključili njezina sestra i Lazar Ćibarić u vezi njezinog osobnog vozila marke BMW, registarske oznake ZG-2266-IU, zna samo ono što joj je rekla sestra, ovdje tužiteljica, a to je da je vozilo dala u najam, ne zna da li neposredno Lazaru Ćibariću ili nekom drugom, uz njegovo posredovanje. Tuženika ne poznaje, nije ga nikada susrela. Ugovor koji su zaključili nije vidjela. Ne zna koji je bio period, odnosno rok na koji je ugovor zaključen niti koja je bila ugovorena cijena najma vozila. Sa sestrom nije nikada razgovarala o tome da bi ona imala namjeru vozilo prodati. Ivana Krištu poznaje iz viđenja, on živi u Klari i išli su u istu osnovnu školu. Ne zna kakav je odnos Ivana Krište i tužiteljice, poznato joj je samo da znaju biti u istome društvu. Tužiteljica je vozilo dala u najam početkom 2024., u siječnju ili veljači i od tada više nije bila u posjedu tog vozila.

7. Tužiteljica u svom iskazu navodi da je u kontakt sa tuženikom došla preko zajedničkog prijatelja Ivana Krište. U to vrijeme je imala određenih financijskih problema i on joj je predložio da iznajmi svoje osobno vozilo njegovom prijatelju kojem je potreban automobil. Svi troje su se u nekoliko navrata našli na kavi i dogovorili uvjete najma. Na internetu je pronašla primjerak ugovora te ga je prilagodila njihovom dogovoru. Dogovorili su da će joj tuženik plaćati najamninu u iznosu od 500,00 eura mjesečno, ali nisu to unijeli u ugovor i tek je kasnije shvatila da je pogriješila. Ovjerili su potpise kod javnog bilježnika te je vozilo predala u posjed tuženiku, misli u siječnju 2024. Tuženik joj, međutim, nije ništa platio. Zvala ga je telefonom i slala mu poruke putem WhatsApp-a ali joj se nije javljao. Javio se tek u kolovozu 2024. i obećavao da

će se dogovoriti. Našli su se te joj je obećao da će skupiti novac, da će platiti u dva navrata, međutim nije se ništa dogodilo. Tom prilikom nije tražila od njega da joj vrati vozilo, bilo joj je bitno samo da joj plati ono što je bio dužan. U tome trenutku mislila je da se automobil i dalje nalazi kod njega. S obzirom da nije postupio prema dogovoru, obratila se odvjetniku i od njega je saznala da je tuženik vozilo prodao izvjesnoj Mihaeli, a odvjetnik je to saznao kada je provjeravao podatke o vozilu u policiji i tamo je vjerojatno dobio i primjerak toga ugovora. Odvjetnik joj je pokazao taj ugovor i potpis na ugovoru bio je vrlo sličan njezinom potpisu, ali sigurna je da tuženiku nije ništa potpisala. Tuženik se jednom prilikom pojavio kod odvjetnika Raića, ponovno je obećavao da se mogu dogovoriti i da će zasnovati založno pravo na nekoj svojoj nekretnini kao osiguranje plaćanja duga, međutim niti to se nije dogodilo. Kada je saznala da je vozilo prodano nije prijavila policiji krađu vozila jer nije mislila da se radi o krađi budući da je tuženik sa njom imao zaključen ugovor. Jedino što joj je bilo bitno je to da ne bude oštećena. U ugovor nije stavljena odredba o plaćanju mjesečne najamnine u iznosu od 500,00 eura, najviše zbog poreza. Nije znala hoće li porezna uprava na taj iznos razrezati kakav porez. Porez nije htjela plaćati, a i tuženik joj je savjetovao da je bolje da to izostave i da će joj plaćati na ruke. U trenutku zaključena ugovora o najmu vozilo je imalo važeću registraciju do 22. srpnja 2024. Na pitanje iz kojeg razloga je ugovoreno da će upravo tuženik platiti tehnički pregled i registraciju vozila ako je ugovor o najmu isticao upravo 22. srpnja 2024. iskazala je da je to bilo ugovoreno iz razloga ako bi tuženik odlučio kupiti vozilo. Prije zaključenja ugovora o najmu vozila nije sa tuženikom razgovarala o mogućnosti kupoprodaje vozila, ali je mislila da će ga možda htjeti kupiti ako mu se vozilo bude svidjelo nakon što će ga koristiti. Kada je upitana za svrhu i smisao odredbe čl. 10. ugovora o najmu vozila, s obzirom na to da je izjavila da s tuženikom nije razgovarala o prodaji vozila, iskazala je da je tu odredbu našla na internetu te ju je uvrstila u ugovor. Iskazala je da nije zaključila kupoprodajni ugovor za prodaju svog vozila kao što je to iskazao svjedok Ivan Krišto. On ju je samo upoznao s Lazarom Ćibarićem i tom prilikom je bio prisutan njihovom razgovoru, ali kasnije više nije. Nije bio prisutan kod javnog bilježnika u Arena Centru kada je ovjeravala potpis na ugovoru o najmu vozila, već ju je on tamo samo „pokupio“. Na parkiralištu Arena centra nije potpisan nikakav ugovor. Kada se našla s tuženim Lazarom Ćibarićem, sve što je s njim ugovoreno bilo je u svrhu najma vozila. Nakon proteka oko 4 mjeseca, nakon što nije platio niti jednu mjesečnu ratu rekla mu je da vozilo ili kupi ili neka ga vrati. Nakon toga su se našli i on je rekao da će kupiti vozilo, odnosno nije htio vozilo kupiti za sebe, nego za nekoga drugoga. Uvjeti kupoprodaje bili su isti kao u ugovoru o najmu vozila, cijena je ostala ista kakva je navedena u tom ugovoru kojeg je potpisala da se osigura. Rok plaćanja kupoprodajne cijene bio je vezan za trenutak kada tuženik nađe kupca. Nakon toga nisu se više čuli, mada ga je u više navrata zvala i slala mu poruke. Ne zna je li našao kupca ni što se dalje dešavalo s automobilom. Tek nakon što je podnesena ova tužba, odvjetnik Raić je došao do kupoprodajnog ugovora na kojem nije bio njezin potpis, već je ugovor lažiran. Kao kupac navedena je neka Mihaela. Nije pokušavala doći u kontakt s tom osobom jer je već bila podnesena ova tužba. Tuženik joj nije ništa platio, niti na ime najma, niti na ime kupoprodaje vozila. U ugovor o najmu vozila nije unesena cijena najma u mjesečnim iznosima budući da se tada nalazila u financijskim teškoćama i htjela je izbjeći plaćanje poreza. Protiv tuženika niti protiv treće osobe nije podnijela tužbu radi utvrđenja ništetnosti ugovora o kupoprodaji vozila.

8. Tužiteljica u ovom postupku tvrdi:

- da je sa tuženikom 22. siječnja 2024. zaključila Ugovor o najmu vozila marke BMW registarske oznake ZG 2266-IU, broj šasije WBA3D1107FF330856 na rok od 6 mjeseci uz ugovorenu najamninu u iznosu od 500,00 eura mjesečno,
- da je vozilo predala tuženiku u posjed,
- da joj tuženik nije platio niti jedan obrok najamnine,
- da joj vozilo po isteku roka nije vratio,
- da je vozilo otuđio i prodao ga u treću zemlju,
- da joj je time prouzročio štetu u visini ugovorene vrijednosti vozila od 15.000,00 eura te da joj duguje najamninu za korištenje vozila od 22. siječnja 2024. do podnošenja tužbe u iznosu od 4.000,00 eura.

9. Ocjenjujući sve provedene dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi sud zaključuje da tužiteljica na kojoj je teret dokazivanja nije dokazala da je sa tuženikom zaključila Ugovor o najmu vozila. Svjedok Martina Kralj, sestra tužiteljice, nema neposrednih saznanja o relevantnim činjenicama i sve što zna crpi iz onoga što joj je rekla tužiteljica, osim što je osobno upoznata s time da predmetno vozilo nakon siječnja 2024. više nije bilo u posjedu tužiteljice, tako da sud njezin iskaz nije posebno ocjenjivao. Iz iskaza svjedoka Ivana Krište kojem je sud povjerovao jer ima neposredna saznanja o činjenicama o kojima je svjedočio i nije zainteresiran za ishod postupka, proizlazi da je tužiteljica htjela prodati vozilo, da se tuženik obvezao da nađe kupca, da je pisani Ugovor o najmu vozila koji su stranke zaključile fiktivan, a zaključen je u svrhu svojevrsnog osiguranja tužiteljice da će joj biti isplaćen novac kupoprodajne cijene. Nadalje iz njegovog iskaza proizlazi da je tuženik našao kupca, izvjesnog Ivana, kojem je tužiteljica prodala vozilo potpisavši kupoprodajni ugovor ispred zgrade MUP-a u Henzelevoj. Iskazao je da mu je tužiteljica rekla da je kupac preuzeo vozilo, ali novac joj nikada nije isplaćen. Nije mu poznato za koju kupoprodajnu cijenu je vozilo prodano niti što su tužiteljica i kupac vozila dogovorili oko trenutka isplate kupoprodajne cijene, odnosno zašto cijena nije isplaćena odmah. Od trenutka potpisivanja Ugovora do trenutka prodaje vozila isto se nalazilo kod tuženika, ali ne zna je li se on koristio tim vozilom, ne zna jesu li stranke ugovorile rok u kojem se tuženik obvezao vozilo prodati niti da bi stranke u tom periodu ugovorile obvezu plaćanja najma od strane tuženika za korištenje tog vozila, ali naveo je da nije prošlo puno vremena između trenutka potpisivanja Ugovora između parničnih stranaka i potpisivanja kupoprodajnog ugovora.

10. Iskaz svjedoka Ivana Krište da se radilo o fiktivnom ugovoru u suglasnosti je sa materijalnim dokazima, prvenstveno činjenicom da u Ugovoru o najmu vozila nije ugovorena cijena najma, što je bitan sastojak takvog ugovora. Obrazloženje tužiteljice da je cijena izostavljena iz razloga jer je htjela izbjeći plaćanje poreza nije uvjerljivo jer tužiteljica niti ne tvrdi niti je dokazala da je Ugovor prijavila poreznoj upravi.

11. Ugovorom o najmu obvezuje se najmodavac predati određenu stvar najmoprimcu na uporabu, a ovaj mu se obvezuje za to plaćati određenu najamninu čl. 550. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 78/15, 29/18., 126/21., 114/22. i 156/22. - dalje: ZOO). Za valjanost ugovora o najmu vozila nije nužno da da bude zaključen u pisanom obliku, međutim iz provedenih dokaza ne proizlazi da je prava volja stranaka uopće bila davanje vozila u najam tuženiku, već njegova prodaja uz posredovanje tuženika. U prilog tom zaključku govori i činjenica da tužiteljica od tuženika nije tražila povrat vozila ni nakon isteka roka na koji je Ugovor zaključen; da nakon što je, prema vlastitom navodu, saznala da je vozilo bez njezinog znanja i odobrenja prodano u inozemstvo, nije prijavila krađu vozila već je tuženika kazneno prijavila za počinjenje kaznenih djela prijevare i utaje, što je utvrđeno uvidom u spis Općinskog kaznenog suda u Zagrebu posl. br. KP-DO-2760/24; da je u Ugovor

uvrštena ugovorna obveza tuženika da plaća sve troškove održavanja vozila, registracije, tehničkog pregleda i obveznog osiguranja; da je Ugovor zaključen na rok do 22. srpnja 2024. što je ujedno i datum do kojeg je vozilo bilo obvezno osigurano, odnosno registrirano te činjenica da Ugovor sadrži odredbu čl. 10. u kojoj je utvrđena vrijednost vozila u iznosu od 15.000,00 eura, koji iznos se najmoprimac obvezao isplatiti najmodavcu ako vozilo ne bude vraćeno u istom stanju kao što je bilo na dan preuzimanja, kao i u slučaju otuđenja vozila od strane najmoprimca ili treće osobe. Konačno, i sama tužiteljica je iskazala da je protekom oko 4 mjeseca od zaključenja Ugovora rekla tuženiku da vozilo ili kupi ili neka ga vrati, nakon čega su se našli i on je rekao da će kupiti vozilo, odnosno da nije htio vozilo kupiti za sebe, nego za nekoga drugoga, a da su uvjeti kupoprodaje bili su isti kao u Ugovoru o najmu vozila.

12. Iz svega navedenog sud zaključuje sa Ugovor o najmu vozila predstavlja prividan pravni posao. Prividan ugovor je ugovor koji nije sklopljen suglasnošću volja ugovornih strana nego je nastao voljom stranaka o stvaranju lažnog, prividnog dojma o sklopljenom ugovoru koji, dakle, sadrži svjesni nesklad između volje i očitovanja.

13. Prividan ugovor nema učinka među ugovornim stranama, ali ako prividan ugovor prikriva neki drugi ugovor, taj drugi vrijedi ako je udovoljeno pretpostavkama za njegovu pravnu valjanost (čl. 285. st. 1. i 2. ZOO-a).

14. Nije sporno da je tužiteljica nakon zaključenja Ugovora o najmu vozila vozilo predala u posjed tuženiku, a iz provedenih dokaza proizlazi da su stranke sklopile usmenu ugovor prema kojem se tuženik obvezao vozilo prodati u roku od 6 mjeseci za utvrđeni iznos od 15.000,00 eura s tim da je rok plaćanja kupoprodajne cijene, prema iskazu tužiteljice, bio vezan za trenutak kada tuženik nađe kupca ili joj po isteku tog roka vratiti vozilo. U konkretnom slučaju stranke iz predmetnog Ugovora o najmu vozila nisu imale namjeru sklopiti ugovor o najmu, već su imale namjeru osigurati potraživanje tužiteljice prema tuženiku kao nalogoprimcu iz ugovora o nalogu (čl. 763. st. 1. i 765. st. 1. ZOO-a).

15. Iz iskaza svjedoka Ivana Krište kojem je sud povjerovao proizlazi da je tuženik našao kupca za vozilo, izvjesnog Ivana, kojem je tužiteljica prodala vozilo potpisavši kupoprodajni ugovor ispred zgrade MUP-a u Henzelevoj te da mu je tužiteljica rekla da je kupac preuzeo vozilo, ali joj novac nikada nije isplaćen te da mu nije poznato je li kupac prenio vlasništvo vozila na sebe u evidenciji MUP-a. Tužiteljica je osporila navod svjedoka da je prodala svoje vozilo te je rekla da je nakon podnošenja ove tužbe njezin odvjetnik Zvonimir Raić došao do kupoprodajnog ugovora u kojem je kao kupac navedena izvjesna Mihaela, na kojem ugovoru nije bio njezin potpis, već je ugovor lažiran. Postojanje drugog kupoprodajnog ugovora koji spominje tužiteljica ne opovrgava činjenicu postojanja kupoprodajnog ugovora čijem je zaključenju svjedočio Ivan Krišto, pogotovo stoga što je ta kupoprodaja, prema iskazu svjedoka, zaključena nedugo nakon predaje vozila u posjed tuženiku, što znači u trenutku kada su registracija i osiguranje vozila još vrijedili do 23. srpnja 2024. i nije bilo nužno da se kupac registrira kao novi vlasnik vozila u evidenciji MUP-a da bi mogao njime upravljati, pa sud zaključuje da je tuženik izvršio nalog tužiteljice, ali joj nije predao ostvarenu kupoprodajnu cijenu (čl. 765. st. 1. i čl. 768. ZOO-a).

16. Slijedom navedenog, tuženik je obvezan isplatiti tužiteljici iznos od 15.000,00 eura na ime ugovorene vrijednosti vozila kako je navedeno i izreci presude.

17. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. st. 1. u vezi sa čl. 770. ZOO-a.

18. Visina stope zateznih kamata na dosuđeni iznos od dana dospijeća do 19. siječnja 2024. do isplate temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja

banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, budući da se ne radi o plaćanju iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovaca i osobe javnog prava već o stopi zatezних kamata iz ostalih odnosa.

19. Primjenom odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a utvrđeno je da je tužiteljica prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu uspjela u postupku u odnosu na osnovanost tužbenog zahtjeva sa 100% te u odnosu na visinu sa 79% što ukupno iznosi 79,5% ($100\%+79\%=179\%/2=89,5\%$). Daljnjom primjenom odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a sud je od postotka u kojem je tužiteljica uspjela u sporu oduzeo postotak u kojem je tuženik uspio u sporu, a to je 10,5% te na taj način utvrdio ukupan uspjeh tužiteljice u parnici od 79% ($89,5\%-10,5\%=79\%$).

20. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku, tako što je sud priznao tužiteljici pravo na trošak zastupanja po kvalificiranom punomoćniku odmjereno temeljem Tbr. 7.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23. - dalje: OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 500,00 eura (Tbr. 7.1 OT), za sastav podneska od 23. siječnja 2026. u iznosu od 500,00 eura (Tbr. 8.1 OT), za zastupanje na ročištima 17. ožujka 2025., 7. svibnja 2025., 21. siječnja 2026. i 1. lipnja 2026. u iznosima od po 500,00 eura (Tbr. 9.1 OT), za pristup na ročišta 5. veljače 2025., 9. travnja 2025., 8. rujna 2025. i 11. svibnja 2026. u iznosima od po 50,00 eura (Tbr. 9.5 OT) uvećan za PDV od 25%, trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 118,23 eura i na presudu od 236,45 eura, razmjerno uspjehu tužiteljice u parnici od 79% ili ukupno 3.390,82 eura.

21. Sud nije priznao tužiteljici pravo na trošak zastupanja na ročištima od 4. lipnja 2025., 8. prosinca 2025. i 9. ožujka 2026. jer ta ročišta nisu održana.

U Zagrebu, 3. srpnja 2026.

Sudac:
Andrea Grahovac

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 15 dana po primitku pismenog otpravka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u 4 primjerka pismeno županijskom sudu.

Broj zapisa: **9-3088a-499ee**

Kontrolni broj: **0c234-8161b-92f00**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.